

KAPITOLA DVANÁCTÁ

Bouři následujícího rána neprobudilo jemné štouchání Štístkova čenichu nebo nadšené svolávání lovců, nýbrž zuřivý štěkot a zděšené vytí. Okamžitě se probírala a prudce zvedla hlavu.

Neměla jsem noční můry ani jsem nebyla náměsíčná, uvědomila si s úlevou. V posledních dnech však stačil jakýkoliv zvuk v táboře, aby se měla na pozoru.

Z hlasitého štěkání smečky zachytila jen něco málo, ale i to stačilo. *Zlý pes. Odporné. Bríza.* Bouře se rychle oklepala a vystřelila ven z doupěte.

Téměř celá smečka stála v hloučku okolo siluety na kraji tábora. *Jen ať to není další vražda!* Bouře cítila, jak jí tuhne krev v žilách, ale nezastavila se a procpala se zástupem psů až dopředu.

Prosím, ať to není další vražda...

Uprostřed smečky stála Bríza, ale Bouře ji skoro nepoznávala. Měla svěšenou hlavu i ocas a chvěla se jako list ve větru. Její tělo bylo poseté hlubokými škrábanci a vytékající krev se mísila s bahnem, kterým byla pokrytá od hlavy až k ocasu. Z jejího promoče-

ného kožichu kapala voda a v srsti měla zapletené stvolý vodních rostlin. Bouře stěží poznávala její jindy tak něžné oči. Měla je vytrěštěné strachy a její bělma svítila uprostřed zablácené tváře.

„Brízo!“ vyštěkla Bouře zděšeně, rozběhla se k ní a konejšivě přitiskla čenich k jejímu krku. Bríza sebou polekaně trhla, jako by ji ten dotyk bolel, ale neodtáhla se. Vzápětí Bouře cítila, jak se o ni Bríza opírá, aby se udržela na nohou. Odněkud z hloučku psů se ozvalo vystrašené kňučení Sluníčka.

„Co se děje?“ vydechla Alfa otřeseně, když se protáhla mezi Míkem a Zrzečkou. „Brízo, co se ti stalo?“

„Já... já nevím... nejsem si jistá.“ Bríza se nepřestávala třást. „Probudila jsem se a někdo mě táhl lesem.“ Hnědá fena si odkašlala a z tlamy jí vytekl proud vody. S námahou se nadechla.

„Kdo? Pes?“ naléhala Alfa.

„Já nevím... ano, asi ano. Nejspíš to byl pes. Velký. Bránila jsem se, Alfo... snažila jsem se výt, ale...“

„Klid, Brízo,“ řekla Bouře. „Šetři dechem.“

„Musí nám říct, co se stalo, Bouře,“ řekla Alfa o něco mírnějším tónem. „Máš představu, kdo to mohl být, Brízo? Znáš toho psa?“

„Nevím. Omlouvám se. Moc se omlouvám. Necítila jsem jeho pach, všude bylo cítit jenom bahno, říční vodu a taky ten divoký česnek... bylo tam tolik pachů...“ Bríza zalapala po dechu a Bouře mohla jen hádat, zda za to může zděšení, nebo vyčerpání. „Táhl mě daleko a byl strašně silný. Nedokázala jsem se ubránit a... a potom... mě hodil do řeky. Ach Bouře, byla tam taková hloubka a mohutný proud. *Myslela jsem, že se utopím!*“

„To nic, Brízo, už jsi v bezpečí,“ uklidňovala ji Bouře a olizovala jí krk a záda, aby ji trochu zahřála.

„Říční pes tě nechal jít,“ řekl Miky s vykulenýma očima. „Možná ti pomohla Marta.“

„Ano,“ řekla Sluníčko. „Určitě to byla Marta.“ Malá fenka začala truchlivě kňučet a Daisy se k ní přitiskla čenichem.

„Možná to opravdu byla Marta,“ vydechla Bríza tiše. „Vím, že mi někdo pomohl. Dokázala jsem doplavat ke břehu a vysoukat se z vody, ale cítila jsem, jak se mě Říční pes snaží stáhnout zpátky pod hladinu.“ Začala se třást ještě silněji a její hlas přešel ve vzlyknutí. „Ten velký zlý pes se mě snažil zabít, Alfo! Chtěl, abych zemřela!“

Nikdo nic neřekl, protože nebylo co. Celá smečka hleděla na Brízu se směsí lítosti a hrůzy. Bouře cítila, jak se hloučkem psů šíří strach, jak se jim ježí hřbety a stahují uši.

Zapraskaly větvičky a na mýtině se objevily Luna a Snap. Obě hlídkačky se zastavily a zaraženě hleděly na shromážděnou smečku.

„Co se stalo?“ zeptala se Snap a vyměnila si s Lunou nechápatý pohled.

„Došlo k dalšímu útoku,“ oznámila jim Alfa chmurně. „Vy dvě jste byly na hlídce. Neviděly jste něco? Necítily jste něco zvláštního?“

„Ne,“ odpověděla Luna a zdrceně hleděla na Brízu. „Nezachytili jsme sebemenší stopu někoho cizího, Alfo. Omlouvám se.“

Alfa ohrnula pysky a vycenila tesáky. „Není se za co omlouvat. Tenhle zrádce je chytrý a umí zakrýt svůj vlastní pach. Ani Bríza neví, kdo na ni vlastně zaútočil.“

„I já se omlouvám,“ ozvala se Bríza. Ještě stále namáhavě od-
dychovala, ale zdála se o něco klidnější. „Kdybych nepropadla
takové panice, kdybych se víc soustředila...“

Bouře na ni zamyšleně hleděla. *Jaké to asi je, být vláčená velkým*

psem v temném lese? Jakou hrůzu a bolest musela Bríza cítit, když nedokáže ani říct, kdo byl ten útočník? Uvědomila si, jak strašný zážitek to musel být, a srdce se jí sevřelo soucitem.

„Nikdo by nedokázal přemýšlet během tak zákeřného útoku,“ řekla Alfa, aby hnědou fenu uklidnila.

„Kéž bych si zapamatovala alespoň *něco*,“ zakňučela Bríza frustrovaně a hlas se jí trásl. „Strašně se na sebe zlobím. Mrzí mě to, Alfo. Víم jenom to, že ten pes byl velký. Bouře to nebyla, tím jsem si jistá, ale byl to jiný velký pes.“

Bouře, která Brízu stále ještě podpírala svým bokem, potlačila povzdechnutí. Bylo hezké vědět, že jí Bríza tak hluboce důvěřuje, a chápala, že se tím snažila předejít obvinění – ostatně, Bouře byla po smrti chudáka Bruna skutečně největší z celé smečky. Jenže jediné, čeho Bríza svými dobře míněnými slovy docílila, bylo převedení pozornosti celé smečky na Bouři. Všichni na ni teď hleděli se směsicí zvědavosti a nedůvěry.

Sluníčko příškrčeně zavyla a přitiskla se ke Štístkovi. Bouře překvapeně nastražila ucho. *Přece se mě nebojí, nebo ano?*

„Nikdo nikoho neobviňuje, a už vůbec ne Bouři,“ promluvil Štístko rozhodným tónem a olízl Sluníčku uši. „Nejdůležitější teď je vyrazit do okolí, najít a zajistit všechny stopy, dokud jsou čerstvé... pokud ten zrádce udělal chybu a nějaké po sobě zanechal. Musíme zjistit, kdo byl ten útočník, než udeří znovu.“

„To už jsme říkali minule,“ zavrčela Snap tiše a švihla ocasem. „Hledali jsme a hledali, ale ten zlý pes na nás přesto útočí dál.“

„A právě proto je to tak důležité,“ obořila se na ni Alfa. „Štístko má pravdu. Nejbezpečnější zřejmě bude, když se rozdělíme do trojic. Každé skupině přidělíme část území a všichni budeme peč-

livě hledat. Zkontrolujte každý pařez, každou dutinu, dívejte se i pod kameny, když to bude zapotřebí. Jestli tam venku leží stopy vedoucí k pachateli, musíme je za každou cenu najít!“

Alfa během chvíle rozdělila smečku do skupin po třech psech. Chtěla začít hledat stopy co nejdříve, dokud je neodvane vítr, nesmyje déšť nebo jednoduše nevyprchají. Bouři spadl kámen ze srdce, když ji Alfa zařadila do trojice s Daisy a Mikym. Oběma jim bezmezně důvěřovala a byla ráda, že opět neskončila ve skupině se Zrzečkou.

To sice znamená, že mi zmizí z dohledu, ale... pochybuju, že by Zrzečka dokázala odtáhnout Brízu do lesa, natož ji hodit do řeky, na to je moc malá. Tohle dokazuje, že ten zrádce je velký, nebo přinejmenším velmi silný. Bouře si olízla pysky. Ale stejně bych nesnesla, kdybych musela zase spolupracovat se Zrzečkou. Ne, když z ní úplně vyzáruje, jak mi nevěří.

Trojice psů vyrazila poklusem skrz les a louku směrem k řece. Alfa jim rozkázala, aby prohledali každou píď země mezi řekou a jeskyní obřích kožichů. Samotnou jeskyni však měli obejít uctivým obloukem, protože ani ten nejšilenější zlý pes by neriskoval a neschovával by se právě tam.

Pohybovali se rychle, ale potichu, a opatrně našlapovali v šustícím listí a trávě. Bouři se ježila srst nervozitou a všechny smysly měla napjaté, aby jí neuniklo sebemenší smítko nebo chlup. *Tohle je naše velká šance. Od útoku na Brízu uběhla jen chvíle a nezačalo pršet. Kdyby se nám podařilo najít jediný otisk drápu...*

Dokonce i Daisy byla tak soustředěná, že ji opustila její obvyklá upovídaná nálada. Promluvila až ve chvíli, kdy se zastavili na kraji louky.

„Vím, žeš to nebyla ty, Bouře. Ty bys Bríze nikdy neublížila.“

Bouře se zarazila, překvapená jejím tónem. V hlase drobné feny slyšela náznak nejistoty. Neřekla, že by to bylo *nemožné, směšné, nebo naprosto vyloučené*.

Ty bys Bríze nikdy neublížila.

Téměř to znělo, jako by se chystala dodat: *že ne?*

Bouře sevřela čelisti v očekávání té strašné otázky, ale k její velké úlevě do toho vstoupil Miky. „Nezapomeňte používat všechny smysly včetně sluchu. Neměli bychom na sebe mluvit ani se jinak rušit. Tohle je příliš důležité.“

Bouře přikývla. *Má naprostou pravdu*. Obě se odmlčely, sklonily čenichy k zemi a pátraly po jakémkoliv náznaku nějakého neobvyklého pachu. Pomalu a opatrně postupovali směrem k řece.

Když ji do nozder udeřil ten silný pach, bylo to náhlé a nečekané. A příliš povědomé...

„Liška!“ zavrčela.

Miky a Daisy ji ucítily ve stejnou chvíli jako Bouře a prudce zvedli hlavy. Pod keřem na břehu řeky se mihl ryšavý ocas. Bouře se vrhla tím směrem, ponořila se do podrostu a nozdry měla rázem plné pižmového pachu lišky.

Liška byla rychlá a mrštná, prokličkovala mezi balvany a zmizela v hustém trní, do kterého Bouře nemohla. Slyšela však, jak se mezi keři z druhé strany prodírá drobnější Daisy a slyšela také dunění Mikyho tlap, který běžel po louce podél křoví, souběžně s vychytralou liškou. *Stačí, když ji poženou kupředu*, pomyslela si Bouře chladnokrevně. *I kdyby se snažila sebevíc, tím křovím se neprodere rychleji než Miky, který běží okolo. V otevřeném prostoru už nám neunikne.*

A opravdu, když vyběhla po mírném svahu a přeskočila další křoví, spatřila před sebou Mikyho stojícího tváří v tvář lišce. Byl příkrčený, měl zježenou srst a pod ohrnutými pysky se mu leskly tesáky. Z druhé strany se blížila Daisy, odhodlaně se prodírala keři a ladně přeskakovala překážky, navzdory svým krátkým nožkám.

Liška spatřila Mikyho a prudce zastavila. Vzápětí si všimla také Daisy, která jí odřízla cestu směrem na louku. Liška zděšeně zakvičela, otočila se a vyrazila směrem, kterým přiběhla.

Tam už na ni však čekala Bouře. Zapřela se o přední tlapy, natáhla hlavu a vycenila zuby. Liška, která tím přišla o poslední možnost úniku, se chtěla zastavit, ale místo toho zakopla, skutálela se do trávy a zastavila se přímo před Bouří. Rychle se přetočila na břicho a přitiskla se k zemi.

„Pesové neublížit liška,“ zasípala s jazykem visícím z tlamy. V očích měla hněv a strach.

„To záleží na tobě,“ zavrčela Bouře.

Liška na ni překvapeně vytřeštila oči, téměř jako by ji poznávala. „Ach! Ach! Hodní pesové, ano, vy pesové neublížit chudák liška!“

„Cože?“ Bouře cítila, jak se jí svírá břicho. *Počkat, proč mi ta liška připadá tak povědomá?*

„Ty hodná fena. No. Ty ne tak zlá fena. Ty pustit chudák liška. Ano, ano. Pustit liška.“

Daisy a Miky se mezitím přesunuli těsně za lišku a zabránili jí tak v úniku. Oba na ni zírali a Miky se tvářil zvláště provinile. Liška se opatrně ohlédla.

„Ty taky ne tak zlý pes,“ řekla a posadila se. Už se tolik nebála. Vůbec si nevšímal Daisy a místo toho pohlédla Mikymu do očí.

„Ty chytrý hodný pes jako tamta. Ano, vy oba. Vy teď pustit Mlhališka.“

Bouře střelila nervózním pohledem po Daisy. Malá fena zhnuseně pozorovala zajatou lišku, váhavě k ní přistoupila a očichala ji, jen aby vzápětí uskočila, znechucena jejím silným pachem. Poté ji obešla dokolečka a prohlédla si ji od uší až po drápy.

„Moment, není to ta liška, kterou jsme už jednou chytili?“ zeptala se. „Ta, kterou Alfa nařídila potrestat?“

„No, mohla by...“ zamumlala Bouře.

„Nejsem si jistý...“ zabručel Miky a olízl si pysky.

„Ano! Ano!“ ozvala se liška. Miky se zoufale ušklíbl. „Já Mlhališka! Pesové teď zas pustit.“

„Cože?“ štekla Daisy rozhněvaně. „Neměli jste ji vy dva náhodou ocejchovat? Proč na ní nikde nevidím žádnou jizvu?“

Mlhališka se nenápadně posouvala k mezeře mezi Bouří a Daisy. Bouře uhodila tlapou o zem, aby ji zarazila. „Hezky zůstaň, kde jsi,“ zavrčela.

Liška sebou trhla a plácla sebou do trávy, přitáhla si ocas k tělu a hlavu si položila na přední tlapy, jako by chtěla vypadat co nejmenší. Bouře nesnesla pomyšlení na to, že by jí měla ublížit. Liščin plíživý pokus o útěk jí navíc dal možnost, jak se vyhnout Daisyině rozzlobené otázce.

Bouře sklonila hlavu a zblízka pohlédla do liščiných nervózních očí. „Už nějakou dobu se zřejmě potloukáš okolo našeho území. Viděla jsi něco?“

„Co něco?“ zeptala se liška, zřejmě se rozhodla změnit taktiku a přátelsky naklonila hlavu na stranu. „Co myslí, hodná fena, milá fena?“

„Nech toho pitomého pochlebování,“ zavrčela na ni Bouře. „Něco zvláštního. Cizí psy. Nezvyklé chování. Nejsi hloupá, tak přestaň dělat, že nevíš, jak to myslím.“

„Nevidět nic.“ Liška nakrčila ramena v náznaku bezmocné omluvy. „Nic zvláštní, ne cizí pesové. Jenom pesové z tvoje smečky, hodná fena. Oni čichat, oni hledat, lišky schovat.“

„To asi byly Luna a Snap na hlídce,“ zavrčel Miky. „To nám nijak nepomůže.“

Malá liška znovu pokročila rameny a hleděla na ně nevinnýma očima. „Pro liška všichni pesové stejní,“ řekla, ale náhle se jí rozsvítily oči. „Ne, já něco vidět!“

„Co?“ napjala se Bouře. „Co jsi viděla?“

„Mrtvý pes,“ řekla liška a nasadila vážný výraz. „Pes moc mrtvý, všude kousanec. Jako chudák lišče.“ Její rysy se na okamžik zakřivily do nepřátelského šklebu, ale vzápětí se opanovala a do hlasu se jí vrátil podřízený tón. „Nahoře na útes. Chudák pes.“

„To už je ale dlouho,“ řekla Bouře s přílivem zklamání.

„Ano ano, dva liščí měsíc, možná tři. Velký, velký mrtvý pes. Já vidět umřít.“

Bouře prudce trhla hlavou. „Počkat! Ty jsi viděla Bruna *umřít*!“ Cítila, jak se jí divoce rozbušilo srdce. *Tohle je náš důkaz! Ta liška viděla vraha!*

Miky a Daisy otevřeli tlamy a vyměnili si nevěřící pohled. Daisy přimhouřila oči a věnovala Bouři omluvný pohled, než se vzrušeně obrátila na lišku. „Zabil ho pes, kterého už jsi někdy viděla? Pes, kterého znáš?“

Liška si samolibě olízla packu, očividně potěšená jejich reakcí. „Já neznat pes.“

Daisy si hlasitě oddychla a Bouři to podezřele připomínalo úlevu. „Tak nějaký jiný velký pes?“

Bouře na ni pohlédla. *Jak to myslíš s tím jiným velkým psem?* Cítila, jak se jí svírá hrdlo smutkem. *Ach Daisy, ty sis byla jistá, že ta liška jmenuje mě, vid?*

„Velký pes?“ Liška položila tlapu na zem. „Jak poznat?“ odfrkla si. „Já říkat, pro liška všichni pesové stejní! Liška malá!“

„U psích duchů, alespoň přibližně to poznat musíš,“ štekla Daisy. „Podívej se na mě, podívej se tady na Mikyho a podívej se na Bouři. Komu z nás se ten vrah nejvíce podobal velikostí?“

Liška přimhouřila oči, nakláněla hlavu sem a tam a těkala pohledem po trojici psů. „Hmmm,“ zabručela nakonec. „Pes, co zabíjet pes *a taky lišče*... ne tak velký. Ne, ne tak moc velký. Asi velký jako *ty*,“ řekla s pohledem upřeným na Daisy.

Bouře byla zcela ohromená a Miky vypadal, že je na tom stejně. Daisy nevěřicně zamrkala.

„Ale to... to přece není možné!“ vyrazila ze sebe po chvíli.

„Není,“ souhlasil Miky. „Tak velký pes jako Bruno? Zabítý někým, jako jsi ty? To přece nejde. To je absurdní!“

Až na to, že jsem o tom nedávno přemýšlela a zas tak absurdní to není, pomyslela si Bouře. Vrah mohl ukousnout Brunovu čelist až potom, co ho zabil. Přesto jí to nepřišlo pravděpodobné. Pes Daisyiny velikosti by musel vynaložit všechny síly, aby uhryzal tak velkou část Brunovy tlamy...

Trojice psů byla tak zaražená, že nestihla včas zareagovat, když se liška náhle prosmýkla okolo Bouře. Proběhla volným prostorem jako ryšavá šmouha a s výsměšným švihnutím ocasu zmizela v houští.

